

Jézus a szószaporító és haszonleső (pogány) imádkozástól óv minket, és a leglényegesebb dolgokra hívja fel figyelmünket, amiről fontos az Istennel beszélnünk.

A Miatyánkot ő nem kötött imádságnak szánta, ezt az evangéliumszerkesztők szedték csokorba, és az egyházi gyakorlat hozta divatba.

Fontos nekünk, hogy belső és spontán imádságunk témája mindig valamelyik kulcsszó körül mozogjon.

Ezek a **kulcsszavak**: ABBA-Atya – az Ő személyének elismertetése – az Ő Országának megvalósítása – az Ő akaratának teljesítése a Földön – a bocsánatkérés és megbocsátás az Ő feltétele szerint – segítségkérés a kísértésben – és megszabadítás kérés a gonosz hatalmából.

Mindezek „**országbeli kérések**”, melyek ritkábban szerepelnek imáinkban.

Van egyetlen kérés, amely testi szükségleteinkről szól, de az is leszűkítetten: hogy **„legyen meg az egy napra való kenyérünk, minden nap”**. Mi pedig másról sem tudunk beszélni az Istennel, mint ügyes-bajos dolgainkról.

Érdeemes még átgondolnunk a Miatyánk mai fordításában a **„Ne vigy minket a kísértésbe...”** mondatot.

Karácsony körül a világsajtót bejárta a hír, hogy **Ferenc pápa** meg akarja változtatni a Miatyánknak ezt a mondatát.

Valójában az történt, hogy a pápa egy interjúban azt nyilatkozta, hogy a mostani fordítás nem jó, mert Isten nem visz minket a kísértésbe, azt a Gonosz teszi. Utalt arra, hogy a francia püspöki kar már meg is változtatta ezt fordítást. Az új fordítás így hangzik: **„Ne engedd, hogy kísértésbe essünk!”** A pápa helyeselte ezt a fordítást és az eljárást is.

Nota bene!

Házi fordítónk már 25 évvel ezelőtt így fordította ezt a kritikus mondatot:

„Ne engedd, hogy kísértésbe essünk!” – „Ne engedd, hogy a kísértés áldozatává váljunk!”
Vagyis: „Őrizz meg (a jó úton) a kísértésben, a kísértés idején, a kísértéssel szemben!”
(Gromon András)

Kovács László, Budapest